

Linda Jansma

Slaap maar zacht

Als je wakker wordt, begint je nachtmerrie...

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

‘We have two lives, and the second begins
when we realize we only have one.’

- CONFUCIUS -

Dit was niet de bedoeling geweest. Jij had nooit het onderwerp mogen worden van deze strijd. Ik had je daarvoor zo graag willen behoeden. Maar ik faalde. En ineens stond ik daar. Op die boot; mijn handen achter mijn rug gebonden. Machteloos. Het zweet parelde op mijn voorhoofd; mijn blik schoot van de man recht voor me naar de iets kleinere daar schuin achter, en weer terug. Niemand had me verteld hoe het zou zijn. Om de dood in de ogen te kijken. Ik had er van alles van verwacht, maar niet dat die vent eruit zou zien als een kleerkast van twee meter tien, zonder nek, met heel kleine oogjes die me koud en gevoelloos opnamen, en met een automatisch geweer als de moderne versie van de zeis in zijn handen. Maar misschien kwam dat ook wel doordat ik wist wat er ging gebeuren. Het was over en uit. Einde verhaal. En jou zou ik nooit meer zien.

Op dat moment besepte ik dat alles wat er de laatste jaren in mijn leven gebeurd was een vlucht had genomen nadat ik jou voor het eerst in mijn armen sloot. Voor jou had ik alles gedaan. Voor jou had ik keuzes gemaakt die niet verstandig waren. Voor jou wilde ik sterven.

Ik wilde iets zeggen, maar de woorden kwamen niet

over mijn lippen. Het had ook geen zin meer. Alles wat ik zou zeggen, was te veel. Zou hem alleen maar doen lachen. Hém: de autoritaire man die voor me stond.

Mijn blik ging over het water rondom het enorme luxe jacht. Er waren geen golven, weinig wind; het wateroppervlak was nagenoeg rimpelloos. Maar ook eindeloos, wat de indruk wekte dat we daar alleen op zee ronddobberden. Wat misschien ook wel zo was. Vervolgens keek ik weer naar hém en zag dat hij grijnsde. Ik had gezworen die grijns nooit meer te hoeven zien, maar het was allemaal anders gelopen.

De man schudde bijna meewarig zijn hoofd en snoof luid. Het leek alsof hij nog wat wilde zeggen, maar in plaats daarvan gebaarde hij naar de klerkast, draaide zich om en liep naar de openstaande deur van de kajuit.

Fuck!

De klerkast richtte zijn wapen op mij en nam me met zijn kleine kraalooogjes geamuseerd op. Hij ging het doen. Natuurlijk ging hij het doen. Schieten. Die gorilla deed alles wat hem werd opgedragen. Zeggen dat ik misschien een oplossing had zou geen effect meer hebben. Of wel, natuurlijk.

‘Luister,’ zei ik gehaast. ‘Ik begrijp het. Laten we een deal sluiten. Misschien kunnen we...’

Het geweersalvo galmde over het water en maakte een einde aan wat ik zeggen wilde. Het maakte een einde aan alles.

Twintig jaar later

MAANDAG

LAATSTE DAGDIENST

Caristiena keek omhoog naar de letters boven de ingang van het ziekenhuis. Wie had ooit gedacht dat haar opleiding nog eens van pas zou komen? Haar moeder had erop gestaan dat ze verpleegkunde ging studeren en zij had het gewoon gedaan. Iets anders had toch geen zin meer; niet sinds...

Ze slikte en vermande zich. Niet sentimenteel worden. Om hem was ze hier. Voor hem ging ze doen wat ze van plan was. Ze ademde diep in en stapte door de schuifdeuren. De warmte in de verlichte ziekenhuishal viel als een deken over haar heen. Het contrast was groot met de temperatuur buiten, die dicht tegen het vriespunt lag.

Snel deed ze haar sjaal af en koos de route naar de intensive care. Voor ze van huis vertrok had ze op internet al het een en ander nagezocht over de afdeling. Het ziekenhuis kende er twee: ic-B en ic-C. Zij moest op B zijn. Ze drukte op de knop van de lift en wachtte. Ze moest naar de zevende verdieping.

In de lift knoopte ze haar jas los. Nog even en het ging beginnen.

Leven is als sneeuw, je kunt het niet bewaren. Maud van Oort dacht aan het liedje van Herman van Veen toen ze de kamer van Tom binnenliep. Morgen lag hij hier zeven weken. Zeven weken waarin er geen enkel contact met hem kon worden gemaakt.

Ze dacht terug aan de avond dat hij hier werd binnengebracht. Hij zag eruit alsof hij de ochtend niet zou halen; veel gebroken botten, gescheurde milt, klaplong, verbrijzelde benen, verbrijzeld borstbeen, schedelfractuur... Ze hadden tijdens een urenlange operatie niet eens alles kunnen herstellen, daar waren nog enkele vervolgooperaties voor nodig geweest. Ondertussen lag hij al die tijd aan de beademing en vanwege nierfunctiestoornissen aan de dialyse. Het hersenletsel dat hij had opgelopen was ernstig, waardoor hij nog steeds in een coma verkeerde. Het ongeluk dat hem voor dood langs de kant van de weg had doen belanden, had niemand gezien; de dader was doorgereden. Tom werd gevonden door een stel studenten die half beschonken naar huis waren gefietst. Gelukkig hadden ze 112 gebeld.

Haar blik ging geroutineerd over de machines rondom het bed. 'Het stormt buiten,' zei ze hardop, terwijl ze de informatie op de apparatuur checkte: bloeddruk, hart- en ademhalingsfrequentie, satura-

tie, lichaamstemperatuur. ‘Wie weet wordt dit wel de eerste najaarsstorm van dit jaar.’

Ze draaide zich naar Tom en controleerde de tracheostoma, de beademingsbuis. Alles was in orde. Ze schikte de kussens in zijn rug en haar ogen vonden die van hem. Niets ziend, starend. Sommige mensen, vooral naasten van comapatiënten, vonden het akelig om te zien. Te weten dat hun dierbare zo ver weg was, en dan toch met geopende ogen voor zich uit keek. Ze kon zich dat wel voorstellen; zelf was ze er inmiddels aan gewend. Tom had geen naasten die zich er iets van konden aantrekken; niemand wist of die er wel waren. Ze wisten niet eens hoe Tom werkelijk heette. Hij was binnengebracht als onbekende, zonder papieren. De politie had geprobeerd zijn identiteit te achterhalen, er waren opsporingsberichten verspreid, maar niets had geleid naar zelfs maar zijn naam. Maud was hem Tom gaan noemen en uiteindelijk noemde iedereen op de ic hem zo.

Ze zuchtte. Nog even en hij zou de afdeling verlaten; hij kon niet eeuwig hier blijven, hij zou naar een verpleeghuis worden gebracht. Diep vanbinnen vond ze dat jammer; op de een of andere manier was haar band met Tom hechter geworden dan eigenlijk in haar werk verantwoord was. Veel patiënten overleden op de ic; het was voor het zielenheil van de ver-